

[Holstein.]

var; de blev nemlig først fastsat omkring Midten af Maj Maaned.“

Nu vil jeg gerne spørge den tidligere Handelsminister, om Forholdet er det, at hverken Nationalbankdirektør Green eller Departementschef Dalhoff og heller ikke de underordnede Embedsmænd i Handelsministeriet og Bankspektionen, som oppebar Dobbelt honorarer i Tomandsudvalget, *overhovedet* har oppebaaret noget Honorar fra Juli 1927 til Maj 1928, men at den daværende Handelsminister har stillet dette Spørgsmaal i Bero, indtil det famøse Møde i Firemandsudvalget i Maj 1928, eller om Forholdet skulde være det, at de paagældende har oppebaaret a conto Udbetalinger fra Juli 1927 til Maj 1928 paa forventede Honorarer, og at der er givet Kvitteringer for disse a conto Udbetalinger til Landmandsbanken. Det vil jeg meget gerne have Klarhed paa, for hvis det sidste skulde være Tilfældet, vil jeg tilstaa, at den forhenværende Handelsministers højtidelige Erklæring her taber ikke saa lidt i Værdi og Realitet.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale Tremandsudvalget, idet det maaske maa være mig tilladt at bemærke, at lige saa forkasteligt som jeg finder det er fra en offentlig Morals Synspunkt, at Departementschefen i Handelsministeriet oppebærer Dobbelt honorarer i Tomands- og Tremandsudvalget, lige saa meget beklager jeg, at dette Eksempel har smittet de underordnede Embedsmænd baade i Handelsministeriet og i Bankspektionen. Naar Departementschefen har villet skyde sig ind under, at Handelsministeren fandt det rimeligt, at dette Dobbelt honorar oppebares, vil jeg dertil sige, at Ministre kommer og gaar, men Departementschefer bestaar, og i mange Tilfælde — jeg siger ikke i det foreliggende Tilfælde —, men i mange Tilfælde er det ganske tilfældige Politikere, som bliver Ministre, og i mange Tilfælde er disse Ministre Mænd, som hverken i Dannelse eller Kultur eller Intelligens eller Indsigt tilnærmelsesvis staaer Maal med de højtstaaende Embedsmænd. Jeg finder det derfor ganske forkasteligt af højtstaaende Embedsmænd at ville skyde sig ind under, at Ministeren har sagt saaledes og saaledes i en Situation som denne. Det maa virkelig være de højtstaaende Embedsmænds *egen Sag* at afgøre i et saadant Forhold og i en saadan Situation, hvad de finder tilbørligt eller utilbørligt. Med Hensyn til disse Honorarer er Forholdet, saa vidt jeg kan se, dette, at om Tremandsudvalgets Honorarer er der hverken givet Un-

derretning til Finansudvalget eller til Firemandsudvalget, og om Tomandsudvalgets Honorarer er der ikke givet nogen som helst Underretning i Finansudvalget og, saa vidt jeg forstaaer, heller ikke til Firemandsudvalget før i Maj 1928. Men hvor i al Verden skulde saa den nuværende Handelsminister eller den foregaaende kunne paabe- raabe sig Firemandsudvalget og dets Stilling i Maj 1928 som diskulperende for Hr. Slesbagers Handlemaade eller for Embedsmændenes Handlemaade? For det kan dog umuligt forlanges, at Firemandsudvalget skulde tænke sig Muligheden af, at disse Embedsmænd med Departementschefen i Spidsen sad og oppebar Honorarer baade i Tremandsudvalget og i Tomandsudvalget. Naar Tremandsudvalgets Honorarer overhovedet ikke har være forelagt Tinget eller noget Udvalg i Tinget, men er opført *skjult* paa Landmandsbankens Regnskaber for 1927, som fremkom i Begyndelsen af 1928, hvor i al Verden skulde det saa kunne ventes, at Firemandsudvalget skulde have svageste Anelse om, hvad der her gik i Svang?

Jeg skal dernæst gaa over til at gøre nogle berigtigende Bemærkninger om den Karakteristik, jeg under Finanslovens Behandling fremsatte af disse Forhold, som jeg her har gjort nærmere Rede for. Det er vistnok en gængs Opfattelse, kommet ud i Befolkningen gennem Pressen, efter min Formening ganske forfejlet og ganske urigtig, at jeg har gjort mig skyldig i Injurier overfor de paagældende Embedsmænd. Embedsmændene har i deres Andragende til Tinget om Ophævelse af min forfatningsmæssige Immunitet udtalt, at jeg om Tremandsudvalgets *Virksomhed* havde sagt, at i mine Øjne kunde en saadan Optræden og Handlemaade kun karakteriseres som Korruption. Nej, det har jeg aldeles ikke sagt. Enhver, der læser, hvad jeg har sagt, og som har hørt, hvad jeg har sagt, vil vide, at det, jeg har karakteriseret, og det, jeg har stemplet, var Oppebærelsen af Honorarer af Tremandsudvalget — og Dobbelt honorar for Hr. Dalhoffs Vedkommende — i Tiden fra Juli 1927 til April 1928, Honorarer af ganske samme Størrelse som dem, de oppebar indtil Juli 1927, da deres Arbejde blev et ganske andet, end det hidtil havde været, da alt det, der var deres væsentlige og besværlige Arbejde, bortfaldt, og hele deres Virksomhed reduceredes til et mere eller mindre pro forma Tilsyn med Landmandsbanken.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige